

[Fiskeriministeren.]

foreslået optaget en bestemmelse om, at loven skal forelægges rigsdagen til revision senest i rigsdagssamlingen 1953—54. Min tanke hermed er, at det til den tid skulle være muligt at danne sig et vist skøn over, hvorledes loven har virket, og på grundlag heraf fremkomme med forslag til eventuelle ændringer og forbedringer også med henblik på at gøre selve loven så udtømmende som muligt og forenelig med det praktiske livs krav på dette område.

Med disse ord vil jeg, idet jeg iøvrigt henviser til de meget udførlige bemærkninger, der ledsager lovforslaget, anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af lovforslaget vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Besvarelse af spørgsmål.

Af *Krurup* til undervisningsministeren.

Hvorledes agter ministeren at gøre det muligt for sognepræsten at blive valgt til medlem af skolekommissionen i annekssognet, når dette er en selvstændig kommune?

Krurup: Til grund for mit spørgsmål ligger en bestemmelse i lov nr. 200 af 12. april 1949 om det kommunale skolevæsens styrelse og tilsyn, hvor det i § 4, stk. 5, hedder:

„Valgbar til skolekommissionen er enhver i kommunen bosiddende mand eller kvinde, der har valget til rigsdagen.“

Ifølge den tidligere lov var præsten valgbar i alle sit pastorats skoler, men ved denne nye bestemmelse, som jeg helst vil tro er gledet ind ved en uagtsomhed, en *lapsus*, brydes der med et princip, der er ligeså gammelt, som kristen kirke og skole er i Danmark, og det er dog noget over 1000 år.

Enhver ved, at skolen er kirkens datter, og at kirkens tjenere: præster og degne, slægtled efter slægtled har støttet, man kan med rette sige båret folkeskolen både ved at tilføre den kundskaber og ved at bygge skolen op på et kristent grundlag.

Nu indrømmer jeg gerne, at hvad det rent kundskabsmeddelende angår, er kirkens stilling til skolen stærkt forandret. I snart sagt alle sogne er der nu mænd og kvinder, der er kundskabsrige nok til i en skolekommission at støtte lærerens ansvarsfulde

gerning, da de har fået både den menneskelige og den boglige uddannelse på efterskoler og på højskoler eller har gennemgået mellem-skole, realskole eller gymnasium. Den rent kundskabsmeddelende side af skolens gerning er nu i gode hænder hos veluddannede lærere og lærerinder med støtte fra skolenævn og skolekommission, og dog er forholdet vedblivende dette, at i mange sogne vil præsten være den eneste virkelig sagkyndige, hvor det gælder lærespørgsmål om kristendomsundervisningens konfessionelle karakter, og man må også huske, at skolens kristendomsundervisning i virkeligheden er vor kirkes dåbsundervisning. Derfor ønsker man de allerfleste steder at bevare stedets præst som medlem af skolekommissionen; man må regne med, at i ca. 80 pct. af kommunerne er dette tilfældet. For såvel kirkefolket som præsten ved, at folkekirken står og falder med kristendomsundervisningen i skolen, og da præsten er folkekirkens lønnede tjener i sognet, er det ganske naturligt, at man ønsker at have præsten med i skolekommissionen. Jeg finder, det er en uforståelig, også en helt uberettiget begrænsning af det lokale selvstyre i kommunen, at beboerne ikke længere kan gøre brug af præstens indsats i skolekommissionen.

Men ikke alene føler befolkningen sig med rette brøstholden overfor denne pludselige udelukkelse af præsten i annekssognets skolekommission, når dette er en selvstændig kommune; også præsten føler det som en uret overfor sin gerning for hele pastoratet. Præsten ser det nemlig som noget meget væsentligt, at han bliver kendt med pastoratets børn, så at de er på talefod med hinanden, når konfirmationsundervisningen begynder, noget af det vigtigste i en præsts hele gerning.

Skal en præsts gerning lykkes, så han står som kristelig vækker og vejleder, må han være taknemmelig for enhver kontakt enhver forbindelse, han kan skaffe sig med børn, unge og ældre i sit pastorat, og betydningfulde muligheder kan gå tabt for den præst, der ved denne lovbestemmelse tvinges ud af anneksets skolekommission, så at han mister både den personlige berøring med og den personlige påvirkning af den opvoksende slægt.

Jeg har beregnet, at der alene i Sorø amt, hvor jeg kender forholdene bedst, vil være 17 kommuner, der er udelukket fra at vælge deres præst ind i sognets skolekommission, og mit spørgsmål er bl. a. på disses vegne: